

N:o 148.

Af Herr A. P. Danielsson: Om underdånig skrifvelse rörande postångbåt mellan Öland och fastlandet samt anslag för sådant ändamål.

Genom de stora uppoffringar staten gjort under de sist förflutna 20 åren hafva nästan alla delar af vårt land erhållit lättade kommunikationer genom jernvägars byggande, genom åars och elfvars upprensande och genom anläggning af nya eller förbättring af redan befintliga vägar. Ständigt hör man, att behovet af lättade kommunikationer är en af vår tids brännande frågor, och en ökad samfärdsel orterna emellan är det enda, som kan föra oss framåt till lycka och välstånd. Statens styresmän hafva framlagt planer till nya kommunikationsleder, Riksdagen har beslutsamt beviljat medel härtill, och hundratals miljoner hafva genom lån anskaffats. Då dessa lån måste efter hand af allmänna medel gäldas, och således hvarje landets inbyggare, som lemna bidrag till staten, äfven härtill får lemna sammanskott, har jag trott, att de orter, som äro vanlottade på kommunikationer och som icke kunna genom det stora jernvägsnätet sammanbindas med andra orter, böra få hjälp, der hjälp behöfves.

En sådan ort, som den här antydda, är ön Öland. Denna "Östersjöns perla" har inga förhoppningar att erhålla jernvägar, ty dess långsträckta och smala form i förening med andra förhållanden lägger, som mig synes, ööfvervinneliga hinder härför. Vattenkommunikationen är således den enda kommunikationsled, som kan uppehålla samfärdseln med öfriga delar af landet och befrämja Ölands lycka och välstånd. För alla Riksdagens ledamöter och största delen af Sveriges öfrige inbyggare torde det vara en

känd sak, att isförhållandena i Kalmar sund, som skiljer Öland från fasta landet, ofta för många månader af året omöjliggör samfärdseln mellan Öland och moderlandet. Då vintermånaderna och inträda, kölden delvis lägger istak öfver sundet, upphör den af enskilda bolag omhänderhafda ångbåtskommunikationen, och samfärdseln är stängd för Januari, Februari, Mars och April månader. Öns invånare, som utgöra närmare 40,000 personer, äro således hänvisade att för denna tid lefva isolerade, och det enda, som återstår för öboen, är att genom posten eller telegrafan uppehålla sin förbindelse med landets öfriga delar. Då postkommunikationen är den enda trafikled för Öland, till hvilken, så att säga, staten lemnar bidrag, så torde det tillåtas mig att omnämna, huru härmed sig förhåller. Då förenämnda ångbåtskommunikation upphör, befordras posten till och från Öland — via Kalmar — genom en eller tvenne karlar, som, då isen kan trafikeras, vanligen draga postväskan på en kälke eller, då delvis is och delvis öppna vakar finnas, fortskaffas posten med en mindre roddbåt, som ömsom föres på isen och ömsom i vattnet för att nå nästa isband, och så omväxlar färden, tills bestämmelseorten på detta sätt uppnås. Samma vådliga färd, som dessa postförare få utstå, måste hvarje resande underkasta sig, då han nödgas under "oföret" företaga någon resa till eller från Öland. Då Ölands hufvudsakliga afsättningsort för sina produkter och jordbruksalster är staden Kalmar, torde lätt inses de menliga följder, som äro förenade med förhållandet att under så lång tid af året vara skild från samfärdsel med denna hufvudort, och detta just vanligen under den tid af året, då krono- och komunalutskylderna skola erläggas. Då en förbättrad kommunikation mellan Öland och fastlandet under de tider af året, då is delvis betäcker Kalmar sund, är af största vikt för Ölands befolkning, har jag trott det vara statens pligt att i detta fall hjälpa, der hjälp så tydligen behöfves, samt i så måtto förbättra postkommunikationen. att ön Öland får samma förmån, som Gotland i så många år egt och eger — en postångbåt som är nog kraftig att kunna forcera sådan is, som icke är körbar, samt således uppehålla den nödigaste trafiken emellan Öland och fastlandet under vintermånaderna. Om staten genom Kongl. postverket anskaffade en för detta förhållande lämplig ångbåt och stationerade den i Kalmar sund såsom postångbåt, så är jag öfvertygad, att postverket derigenom skulle få mindre utgifter för postens befordrande öfver sundet än för närvarande, ty inkomsten för passagerare och fraktgoods skulle säkerligen uppgå till det belopp, att kostnaden blefve ersatt, hvarjemte det goda äfven kunde vinnas, att flera menniskolif kunde räddas, som nu, ty värr, nästan årligen blifva offer för sina djerfva företag att trafikera det oroliga sundet.

Motioner i Andra Kammaren, N:o 148.

Öländingens djerfva isfärder äro allmänt kända, och man hör mången skämta häröfver, men betänker man den bjudande nödvändigheten som oftast ligger till grund härför — den skattskyldiges åliggande att för sina alster tillbyta sig skattepenningen, så är jag förvissad, att ingen skall afundas honom hans lott att härför våga lif och gods, ty mången, som i farans stund lyckats rädda lifvet, har dock ofta måst se en dyrbar del af sin egendom försvinna i djupet.

På grund af hvad jag här i korthet haft äran anföra tror jag mig hafva skäl anhålla, det Riksdagen ville besluta:

1:o) att i underdänig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, det Kongl. Maj:t täcktes under December, Januari, Februari, Mars och April månader årligen beordra och stationera i Kalmar en för ändamålet lämplig ångbåt att, då isförhållanden i sundet göra sådant nödvändigt, öfverföra post mellan Öland och fastlandet samt befordra passagerare och, der så ske kan, äfven gods, mot lämplig afgift;

2:o) att Riksdagen ville till Kongl. Maj:ts förfogande för detta ändamål ställa ett förslagsanslag af 10,000 kronor.

Om remiss till Stats-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1878.

A. P. Danielsson,
från Kalmar län.

I förestående motion instämmer

Nils Petersson.